

Sygnatura akt VIII Ga 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Anna Górnik

Protokolant: sekr. sądowy Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w S.

przeciwko B. P. i G. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum

w S. z dnia 12 października 2015 roku, sygnatura akt X GC 1486/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego B. P. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego G. C. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO (...)SSO (...)SSR (del.) (...)

Sygn. akt VIII Ga 10/16

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. wniósł o zasądzenie na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. od pozwanych G. C., B. P. i J. K. solidarnie kwoty 9.365,54 złotych z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 3.540,00 złotych od dnia 5 listopada 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1.808,10 złotych od dnia 15 marca 2012 r. do dnia zapłaty,

- 2.365,64 złotych od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,

wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że nakazem zapłaty z dnia 29 maja 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od dłużnej spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 7.713,74 złotych wraz z kosztami procesu w kwocie 1.292,00 złotych. Postanowieniem z dnia 26 lipca 2012 r. nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności. Powód podnosił, iż egzekucja wszczęta przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna z powodu braku jakiegokolwiek majątku, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie umorzył postępowanie egzekucyjne.

Uzasadniając legitymację bierną pozwanych powód wskazał, że z informacji ujawnionych w elektronicznym Krajowym Rejestrze Sądowym oraz z akt rejestrowych dłużnej spółki wynika, że pozwany G. C. był członkiem zarządu od dnia 22 marca 2010 r. do 11 lutego 2012 r., pozwany B. P. od dnia 2 kwietnia 2010 r. do 11 lutego 2012 r., a J. K. od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia dzisiejszego pełni w dłużnej spółce funkcję prezesa zarządu.

Pozwani G. C. i B. P. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz każdego z nich osobno kosztów procesu w całości, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwani podnieśli, że formalnie członkami zarządu spółki pozostawali najpóźniej do dnia 11 lutego 2012 r., zaś G. C. zadania związane z uczestnictwem w spółce pełnił faktycznie tylko do końca 2010 roku. Wskazano, że w okresie pełnienia funkcji członka zarządu osobą wyłącznie odpowiedzialną za wszelkie sprawy związane z prawidłowym funkcjonowaniem spółki w zakresie organizacyjno-prawnym był wyłącznie pozwany B. P. pełniący funkcję prezesa zarządu. Zaznaczono, że pozwany G. C. pełnił w spółce zadania związane z realizacją procesów budowlanych występując w roli wykonawcy na placach budowy w obrębie całej Polski. Nie był informowany o stanie finansowym spółki. Nadto pozwani zawarli stosowne porozumienie jako członkowie zarządu dla celów wewnętrznej organizacji i podziału zadań. W ocenie pozwanej powyższe okoliczności oraz funkcjonujące w orzecznictwie stanowisko w tym zakresie pozwalało na przyjęcie, że pozwany G. C. nie miał obiektywnych podstaw do stwierdzenia czy istniały podstawy dla ewentualnego złożenia wniosku ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Jednocześnie pozwani podnieśli, że w okresie sprawowania przez nich funkcji członków zarządu brak było podstaw do stwierdzenia stanu niewypłacalności spółki i zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Powołując się na przedstawioną dokumentację pozwani podali, że sytuacja finansowa dłużnej spółki do lutego 2012 r. była dobra, zobowiązania były regulowane. Nie prowadzono też w tym czasie wobec spółki działań windykacyjnych. Spółka na koniec 2011r. uzyskała zysk oraz dysponowała znacznym majątkiem. Nie wystąpiły zatem przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Zaznaczono przy tym, że zobowiązanie obejmujące kwoty 1.808,10 złotych i 2.365,64 złotych ujęte w przedmiotowym nakazie zapłaty powstały w czasie, gdy pozwani G. C. i B. P. nie pełnili już funkcji członków zarządu.

Niezależnie od powyższego pozwani zakwestionowali również roszczenie odsetkowe powoda powołując się na treść art. 455 k.c.

W piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2014 r. powód podtrzymał w całości swoje stanowisko. Jednocześnie na podstawie art. 193 § 1 k.p.c. powód dokonał przedmiotowej zmiany powództwa poprzez rozszerzenie żądania pozwu o kwotę 1.518,14 złotych tytułem odsetek ustawowych. Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych przez pozwanych G. C. i B. P. w odpowiedzi na pozew, powód wskazał, że podział zadań oraz zawarte porozumienie nie powinno ograniczać ani wyłączać odpowiedzialność pozwanego G. C.. Zdaniem powoda wskazany pozwany jako członek zarządu posiadał możliwość brania udziału w czynnościach zarządzających spółką, w tym miał zagwarantowany fizyczny wgląd w dokumenty finansowe spółki. Podniesione w odpowiedzi na pozew zarzuty nie mogły zatem doprowadzić do obalenia domniemania winy w niezgłoszeniu wniosku o upadłość przewidzianego w art. 299 § 2 k.s.h. Powód wskazał, że w jego ocenie przedłożone przez pozwanych dokumenty pozostają niewystarczające dla ustalenia

czy istniały przesłanki dla ogłoszenia upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Nie zawierają bowiem pełnych danych na temat terminowości regulowania wymagalnych zobowiązań pieniężnych przez spółkę. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008 r. (sygn. akt III CSK 12/08) powód wskazał, że nie miał znaczenia stan finansowy spółki w chwili powstania zobowiązania bądź jego wymagalności, bowiem dla oceny przedmiotowego powództwa znaczenie ma stan majątkowy spółki - dłużnika istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W zakresie kwestionowania przez wskazanych pozwanych odpowiedzialności za kwoty 1.808,10 złotych i 2.365,64 złotych ujęte w nakazie powód powołał się na powstanie tych należności w związku z zawartymi w dniu 13 września 2011 r. i 10 października 2011 r. umowami o roboty budowlane. W ocenie powoda pozwani G. C. i B. P. byli zatem członkami zarządu w czasie istnienia podstawy dla tych zobowiązań. Dalej powód wskazał, że w odniesieniu do odsetek ustawowych zasądzonych nakazem zapłaty zastosowanie mają reguły ogólne wyrażone w art. 481 k.c. Powołując się na treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 r. (sygn. akt IV CKN 793/00, LEX nr 54149) wskazującego, że niewyegzekwowane odsetki za zwłokę w zapłacie mogą być objęte jedynie odszkodowaniem dochodzonym na podstawie art. 298 k.h. (obecnie 299 k.s.h.) i wtedy powinno się je zsumować i wyrazić kwotowo, powód dokonał w oparciu o art. 193 § 1 k.p.c. rozszerzenia powództwa o kwotę 1.518,14 złotych. Jednocześnie powód rozszerzył pierwotne żądanie pozwu o kwotę odsetek ustawowych liczonych od należności głównej tj. od kwoty 7.713,74 złotych tj. wniósł o odsetki od tej kwoty liczone od dnia 23 sierpnia 2013 r. Powód przyjął bowiem, że najpóźniej pozwani w dniu 22 sierpnia 2013 r. posiadali wiedzę o bezskuteczności prowadzonej egzekucji wobec dłużnej spółki.

Powód pismem z dnia 19 maja 2014 r. cofnął częściowo powództwo tj. co do kwoty 3.738,38 złotych obejmującą należność główną 3.388,80 złotych, w tym 2.096,80 złotych tytułem należności głównej ujętej w nakazie zapłaty z dnia 29 maja 2012 r. oraz kwotę 1.292,00 złotych tytułem zasądzonej w tym nakazie oraz kwotę 349,58 złotych stanowiącą wysokość skapitalizowanych odsetek ustawowych, w tym 303,31 złotych tytułem odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1.808,10 złotych od dnia 15 marca 2012 r. do dnia 28 czerwca 2013 r. oraz 46,27 złotych tytułem odsetek ustawowych liczonych od kwoty 288,70 złotych od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia 28 czerwca 2013 r., a także kwotę odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2.096,80 złotych od dnia 23 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Prawomocnym wyrokiem zaocznym z dnia 29 września 2014 r. Sąd umorzył postępowanie w stosunku do pozwanego J. K. co do kwoty 3 738,38 zł należności głównej. W pkt II wskazanego wyroku zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. kwotę 7. 068,63 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5.616,94 złotych od dnia 23 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz w pkt III wyroku zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powoda kwotę 1.575,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W toku postępowania pozwani G. C. i B. P. nie wyrazili zgody na wstąpienie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. jako nabywcy wierzytelności przysługującej uprzednio powodowi.

Postanowieniem z dnia 11 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie stwierdził, że stroną powodową w niniejszym postępowaniu jest (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. jako cesjonariusz (k. 374).

Wyrokiem z dnia 12 października 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie I. umorzył postępowanie w stosunku do pozwanych G. C. i B. P. co od kwoty 3. 738,38 zł, w punkcie II oddalił powództwo w stosunku do pozwanych G. C. i B. P.,

W punkcie III zasądził od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanego G. C. kwotę 2. 970,99 zł tytułem kosztów procesu, w punkcie IV zasądził od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanego B. P. kwotę 2 970,99 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i wnioskach:

W dniu 22 marca 2010 r. do Krajowego Rejestru Sądowego została wpisana spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Prezesem zarządu zgodnie z uchwałą nr 2 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z dnia 2 kwietnia 2010 r. został pozwany B. P., członkiem zarządu zaś G. C.. Porozumieniem z dnia 2 kwietnia 2010 r. członkowie zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. ustalili wewnętrzny podział zadań w zarządzie spółki w ten sposób, że pozwany B. P. jako pełniący funkcję prezesa zarządu odpowiadał za całość działalności spółki, w tym za negocjowanie i zawieranie umów, rozliczenia z kontrahentami oraz za wszelkie sprawy finansowe spółki. Natomiast pozwany G. C. przejął odpowiedzialność wyłącznie za nadzór techniczny na budowach realizowanych przez spółkę.

Zgodnie z uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z dnia 11 lutego 2012 r. z funkcji prezesa zarządu odwołany został B. P., zaś uchwałą nr 2 G. C. został odwołany z pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu. Następnie uchwałą nr 3 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z dnia 11 lutego 2012 r. pozwany J. K. został powołany do pełnienia funkcji prezesa zarządu, którą pełni do dnia dzisiejszego.

Sąd Rejonowy ustalił, że na koniec 2011 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wykazywała zysk netto w wysokości 157.842,06 złotych, przy przychodach ze sprzedaży w kwocie 12.902.837,62 złotych. Majątek spółki obejmujący maszyny i urządzenia oraz środki transportu opiewał na kwotę 452.766,64 złotych. Zapasy spółki kształtowały się na poziomie 2.360.487,87 złotych. Zgromadzone środki pieniężne w kasie i na rachunkach bankowych łącznie stanowiły kwotę 1.792.638,73 złotych. Na dzień 31 grudnia 2011 r. należności spółki wynosiły 1.221.097,62 złotych, a zobowiązania 3.878.962,40 złotych. Do dnia 30 maja 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie posiadała zobowiązań wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., a do 21 czerwca 2012 r. – wobec Urzędu Skarbowego. Na rachunkach bankowych wskazana spółka posiadała środki pieniężne w wysokości 135.037,22 złotych (na dzień 4 czerwca 2012 r.). Rachunek bankowy był wolny od wszelkich zajęć egzekucyjnych. Spółka zatrudniała 10 osób. W 2012 roku spółka posiadała kontrakty na 7-8 mln. W spółce zdarzały się opóźnienia w płatnościach w granicach 30 dni. Były one spowodowane głównie faktem wykonywania robót w ramach zamówień publicznych i oczekiwaniem na fakturę końcową od inwestora. Zdarzało się, że inwestor dokonywał zapłaty z opóźnieniem. (...) sp. z o.o. uzgadniał z kontrahentami opóźnienia i była na to wyrażana zgoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 maja 2012 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydziale Gospodarczym zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 7.713,74 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3.540,00 złotych od dnia 5 listopada 2011 r., 1.808,10 złotych od dnia 15 marca 2012 r., 2.365,64 złotych od dnia 5 kwietnia 2012 r. oraz kwotę 1.292,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 26 lipca 2012 r. nakazowi zapłaty została nadana klauzula wykonalności do kwoty 5.616,94 złotych. Podstawą do wydania powyższego orzeczenia stanowiły zawarte przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowy o roboty budowlane z dnia 13 września 2011 r. oraz 10 października 2011.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. wszczęła pismem z dnia 17 września 2012 r. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XII Wydziale Gospodarczym ogłosił upadłość wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. obejmującą likwidację majątku dłużnika i wyznaczył syndyka masy upadłości w osobie M. M..

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn. akt Km 911/12. W treści uzasadnienia wskazano, że wierzyciel nie wskazał mienia, z którego mogła

być prowadzona egzekucja. Prowadzone postępowanie nie doprowadziło do wyjawienia majątku dłużnika. Podczas działalności terenowych nie odnaleziono siedziby dłużnej spółki. Nie uzyskano informacji mogących przyczynić się do skuteczności egzekucji. Wskazaniem postanowieniem ustalono także koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 59,80 złotych, którymi w całości został obciążony wierzyciel.

W pismach z dnia 30 lipca 2013 r. powód wezwał pozwanych G. C., B. P. i J. K. do zapłaty kwoty 9.365,54 złotych, na którą składała się kwota:

- 7.713,74 złotych tytułem należności głównej zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 maja 2012 r.,
- 1.292,00 złotych tytułem kosztów procesu,
- 300,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym,
- 59,80 złotych tytułem kosztów bezskutecznej egzekucji,

wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi jak w treści nakazu zapłaty z dnia 29 maja 2012 r., w terminie 3 dni tytułem odszkodowania opartego na przepisie 299 k.s.h.

W odpowiedzi pozwani G. C. i B. P. w pismach z dnia 22 sierpnia 2013 r. poinformowali powoda o zakwestionowaniu w całości żądania określonego w powyższym wezwaniu. Wskazali, że według stanu ich wiedzy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie miała zobowiązania wobec upadłej spółki.

Opierając się o przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego, Sąd I instancji ustalił, że na koniec 2012 r. sytuacja w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. uległa pogorszeniu. Badanie przeprowadzone w oparciu o dostępne dane finansowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie dawały podstaw do jednoznacznego udzielenia odpowiedzi czy zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości spółki w okresie do 11 lutego 2012 r. Nie można było wskazać, kiedy spółka posiadała przeterminowane zobowiązania. Dane finansowe spółki pozwalały na przyjęcie, że z dużym prawdopodobieństwem był to stan przejściowy i krótkotrwały. Z bilansów przedmiotowej spółki nie wynikało, by w okresie od 31 października 2010 r. do 31 marca 2012 r. wystąpił stan nadwyżki zobowiązań ponad wartość majątku spółki.

Sąd Rejonowy wskazał, że umową z dnia 31 marca 2014 r. powód zbył między innymi wierzytelność przysługującą mu wobec (...) w wysokości 6.832,58 złotych na rzecz nabywcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Następnie aneksem z dnia 31 marca 2014 r. powód przełał na rzecz nabywcy wierzytelność przysługującą wobec pozwanych G. C., B. P. i J. K. jako odpowiadający solidarnie członkowie zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w wysokości 6.832,58 złotych jako należność główna wraz z należnymi odsetkami i kosztami ubocznymi.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XII Wydział Gospodarczy stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S.. Postanowienie uprawomocniło się dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy, dokonując oceny prawnej roszczenia w pierwsze kolejności odniósł się do mających miejsce w toku postępowania przekształceń podmiotowych po stronie powodowej, wskazując, że po stronie powodowej wystąpił syndyk masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S.. Legitymację czynną powoda wynikała z art. 144 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1112 ze zm.) w związku z ogłoszeniem przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XII Wydział Gospodarczy w dniu 21 grudnia 2012 r. upadłości dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. obejmującej likwidację jego majątku.

W toku postępowania Syndyk masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2014 r. zbył na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. także wierzytelności dochodzone w niniejszym pozwie. Zgodnie z art. 192 pkt 3 k.p.c. zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Pozwana jednak w niniejszej sprawie zgody takiej nie wyraziła. Sąd I instancji podkreślił, że pozwani nie wyrazili zgody na wstąpienie w miejsce powoda nabywcy wierzytelności objętych sporem, w sprawie nie mogło na dalszym etapie postępowania dojść kontynuacja postępowania z udziałem dotychczasowych stron z uwagi na stwierdzenie zakończenia postępowania upadłościowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. prawomocnym postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014 r. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie XII Wydziału Gospodarczego. Z chwilą bowiem stwierdzenia ukończenia postępowania upadłościowego następuje wygaśnięcie funkcji syndyka masy upadłości, który wówczas traci legitymację procesową i jako strona przestaje istnieć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2004 r., sygn. akt I PZ 22/04, L.). Wstąpienie zaś w miejsce powoda upadłej spółki w sytuacji, gdy nie została ona wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego skutkowałoby zniwelowaniem ochrony praw nabywcy. Sąd Rejonowy, uznając za słuszne stanowisko wyrażone w doktrynie i judykaturze przyjął w konsekwencji, że dalszy proces mógł się toczyć jedynie przy udziale w nim jako strony powodowej w znaczeniu także procesowym nabywcy przedmiotowej wierzytelności. Ustanie bowiem bytu prawnego podmiotu podstawionego w miejsce nabywcy wywoływał taki skutek, że tylko nabywca, jako strona w znaczeniu materialnym, posiadała legitymację czynną do dalszego udziału w toczącym się już postępowaniu. Przyjął zatem, że wyrażony przez stronę pozwaną brak zgody na wstąpienie nabywcy wierzytelności do procesu na podstawie art. 192 pkt 3 k.p.c. stał się bezprzedmiotowy z uwagi na utratę bytu prawnego pierwotnego powoda i związanego z tym brakiem możliwości jego udziału w dalszym procesie. (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 11 marca 2009 r., sygn. akt I CSK 201/08, L., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 339/08, L.). Wobec powyższego Sąd, postanowieniem z dnia 11 maja 2015 r. stwierdził, że stroną powodową w niniejszym postępowaniu jako nabywca wierzytelności będzie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. i dalej kontynuował prowadzenie procesu przy uwzględnieniu zmiany podmiotowej po stronie powoda.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że w toku prowadzonego postępowania doszło do skutecznego rozszerzenia powództwa o kwotę 1.518,14 złotych oraz o kwotę odsetek ustawowych liczonych od należności głównej. Zgodnie z art. 193 § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest dopuszczalna, jeżeli nie wpływa na właściwość sądu. Po rozszerzeniu powództwa wartość przedmiotu sporu stanowiła zatem kwotę 10.883,68 złotych, a zatem nie doszło do zmiany właściwości sądu.

Jednocześnie powód pismem z dnia 19 maja 2014 r. cofnął częściowo powództwo tj. co do kwoty 3.738,38 złotych obejmującą należność główną 3.388,80 złotych, w tym 2.096,80 złotych tytułem należności głównej ujętej w nakazie zapłaty z dnia 29 maja 2012 r. oraz kwotę 1.292,00 złotych tytułem kosztów postępowania zasądzonych w tym nakazie oraz kwotę 349,58 złotych stanowiącą wysokość skapitalizowanych odsetek ustawowych, w tym 303,31 złotych tytułem odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1.808,10 złotych od dnia 15 marca 2012 r. do dnia 28 czerwca 2013 r. oraz 46,27 złotych tytułem odsetek ustawowych liczonych od kwoty 288,70 złotych od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia 28 czerwca 2013 r., a także kwotę odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2.096,80 złotych od dnia 23 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty. Powyższe zostało dokonane z uwagi na toczące się przed Sądem postępowanie pod sygn. akt X GC 831/12 z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., gdzie syndyk złożył oświadczenie o wstąpieniu. Strona pozwana bowiem we wskazanym postępowaniu skutecznie wniosła sprzeciw co do nakazu zapłaty ponad kwotę 5.616,94 złotych. Wobec powyższego w pkt I wyroku z dnia 12 października 2015 roku Sąd umorzył postępowanie. Dotyczy to także pozwu cofniętego w części, co skutkuje umorzeniem postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Zważywszy na częściowe cofnięcie powództwa przez powoda – taki sam zakres ma także umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, co znalazło odzwierciedlenie w pkt I wyroku z dnia 12 października 2015 r.

Dokonując oceny prawnej powództwa w oparciu o przesłanki wskazane w przepisie art. 299 § 1 k.s.h., Sąd Rejonowy stwierdził, że w niniejszej sprawie wierzytelność przysługująca (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w

S. wobec (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. została ustalona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 29 maja 2012 r., któremu została nadana klauzula wykonalności do kwoty 5.616,94 złotych. Wskazane należności wynikały z umów zawartych w dniu 13 września 2011 r. i 10 października 2011 r., a zatem w okresie gdy pozwani G. C. i B. P. pełnili funkcje członka zarządu w spółce (...).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał także na stwierdzenie, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. pismem z dnia 17 września 2012 r. wszczęła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, które toczyło się pod sygnaturą akt Km 911/12. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 r. Komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec dłużnej spółki na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W ocenie Sądu powód wykazał, że egzekucja prowadzona wobec spółki okazała się bezskuteczna. W takiej sytuacji Sąd uznał, że wierzyciel dłużnej spółki może wystąpić z roszczeniem przeciwko jej członkom zarządu opartym na zasadzie art. 299 k.s.h. Mając zaś na uwadze informacje ujawnione w Krajowym Rejestrze Sądowym nr (...) oraz przedłożoną przez pozwanych dokumentację w postaci uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany B. P. figurował jako prezes zarządu, a G. C. jako wiceprezes do dnia 11 lutego 2012 r. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął spełnienie się wymogów, będących zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h. podstawą odpowiedzialności pozwanych za zobowiązania spółki. Podkreślił, że podstawowe znaczenie dla przyjęcia odpowiedzialności członka zarządu ma istnienie wierzytelności podczas sprawowania przez niego funkcji, a nie – jak podnosili pozwani – fakt jego wymagalności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - I Wydział Cywilny z dnia 16 kwietnia 2014 r., I ACa 718/13, L.).

Mając na uwadze treść zarzutów pozwanych G. C. i B. P. Sąd wziął pod uwagę regulację wynikającą z przepisu art. 299 § 2 k.s.h. w myśl którego, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających wyłączenie odpowiedzialności członków zarządu spółki spoczywał na stronie pozwanej. Aby uwolnić się od odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. pozwani powinni udowodnić, że nie wystąpienie z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki oraz niewszczęcie postępowania układowego we właściwym czasie nastąpiło nie z ich winy. Sąd I instancji wskazał, że dla oceny prawidłowości działań pozwanych reprezentujących spółkę (...) zastosowanie znajdowały przepisy Prawa upadłościowego i naprawczego (pr. upadł. i napr.) z dnia 28 lutego 2003 r. W myśl art. 10 pr. upadł. i napr. upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny poprzez niewykonywanie wymagalnych zobowiązań pieniężnych (art. 11 ust. 1 pr. upadł. i napr.) lub w sytuacji, gdy powstanie nadwyżka zobowiązań ponad wartość majątku dłużnika, nawet wówczas gdy dłużnik na bieżąco te zobowiązania wykonuje (art. 11 ust. 2 pr. upadł. i napr.).

Sąd Rejonowy podniósł, że celem ustalenia, czy zaistniały podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki w okresie do 11 lutego 2012 r. lub później został dopuszczony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości. Sąd I instancji podkreślił, że dokonując ustaleń w zakresie wypłacalności spółki biegły wziął pod uwagę zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy w postaci dokumentacji (...) spółki (...), a także zeznania powołanych w sprawie świadków i stron. Wskazana przez biegłego analiza prowadziła do ustalenia, że dostępne dane nie dały podstaw do jednoznacznego udzielania odpowiedzi na przedstawioną tezę dowodową. Biegły nie mógł stwierdzić, że w spółce zaistniał stan niewypłacalności, ani też nie miał podstaw by zaprzeczyć, że taki stan w badanym okresie nie wystąpił. Powyższe wynikało z braku dostępności do szerszego materiału badawczego, w tym danych odnoszących się do regulowania zobowiązań przez dłużną spółkę.

Opierając się na wnioskach płynących z opinii biegłego, a także na pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie Sąd uznał, że pozwani G. C. i B. P. - przy ograniczonej dostępności materiału dowodowego - skutecznie wykazali zaistnienie przesłanki egzoneracyjnej tj. że fakt niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpił nie z ich winy. Ustawowa przesłanka, stanowiąca podstawę ogłoszenia upadłości polegała bowiem na zaistnieniu niewypłacalności dłużnej spółki. Przedłożone bilanse spółki oraz rachunki zysków i strat (najpóźniejsze datowane na dzień 31.03.2012 r.) pokazywały, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. była w dobrej kondycji finansowej. W okresie, gdy pozwani byli członkami zarządu spółka ta nie odnotowała strat. Osiągała znaczne przychody i dysponowała majątkiem trwałym o dużej wartości. Dodatkowo zgromadzone środki pieniężne w kasie i na rachunkach bankowych łącznie stanowiły kwotę 1.792.638,73 złotych, a zatem znacznie przekraczającą należność określoną w pozwie. Nadto z przedłożonych zaświadczeń organu podatkowego i emerytalno-rentowego jednoznacznie wynikało, że wskazana spółka nie posiadała zaległości w płatnościach podczas sprawowania funkcji członka zarządu przez pozwanych G. C. i B. P.. Zeznania powołanych świadków w osobie W. W. i M. K., prowadzących księgowość dłużnej spółki potwierdzały, że spółka ta była w dobrej kondycji finansowej i nie posiadała większych zobowiązań. Opóźnienia w płatnościach zaś nie przekraczały 30 dni. Z zeznań pozwanego wynikało zaś, że kontrahenci wyrażali zgodę na opóźnienia i przesunięcia terminu płatności zobowiązań. Na tej podstawie Sąd przyjął, że pozwani słusznie pozostawali w przeświadczeniu o braku zaistnienia przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...). Sąd wziął także pod uwagę, że pozwani nie mieli możliwości uzyskania pełnej dokumentacji finansowej spółki. Jak bowiem wskazywał komornik w wydanym postanowieniu w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego ustalenie siedziby dłużnej spółki nie było możliwe. Trudno zatem uznać za okoliczność obciążającą pozwanych brak możliwości przedłożenia bardziej obszernej dokumentacji księgowej. Pozwani bowiem nie pełnią funkcji w zarządzie spółki już od 11 lutego 2012 r. Z ich zeznań zaś wynikało, że pozostawili spółkę, która dysponowała nie tylko majątkiem, ale także posiadała kontrakty na 7-8 milionów. Kierowane zaś do spółki zobowiązanie o przedłożenie takiej dokumentacji pozostało bez jakiegokolwiek odpowiedzi, a przesyłka była awizowana. Sąd uznał przy tym, że wnioski poczynione przez biegłego sądowego w pisemnej opinii stanowiły przydatną podstawę dla poczynionych ustaleń w przedmiocie oceny powstania stanu niewypłacalności spółki (...). Rzetelność i fachowość opinii nie budziła wątpliwości i opierała się na dokumentacji jaką pozwani mogli i byli w stanie przedłożyć.

W takiej sytuacji Sąd uznał, że pozwani skutecznie powołali się na istnienie przesłanki wyłączającej ich odpowiedzialność za zobowiązania spółki w oparciu o treść art. 299 k.s.h. uwzględnienie powyższego zarzutu powodowało zaś konieczność oddalenia powództwa.

Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci umów o roboty budowlane z dnia 13 września 2011 r. i 10 października 2011 r. oraz faktur Vat nr (...) z 17 stycznia 2012 r., nr (...) z 21 października 2011 r. uznając je za spóźnione, stojąc na stanowisku, że strona nie wykazała zaistnienia wyjątkowych okoliczności uzasadniających ich późniejsze złożenie w myśl art. 217 § 1 k.p.c. Sąd I instancji oddalił także wnioski dowodowe z wydruków stanowiące załączniki do pisma powoda z dnia 7 kwietnia 2015 r. oraz w postaci odpisu wyroku z dnia 5 sierpnia 2014 r.

Uzasadniając oddalenie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego Sąd Rejonowy wskazał, że z uwagi na fakt, iż podstawą tej opinii miała być dokumentacja (...) sp. z o.o., której pomimo zażądania na podstawie art. 248 k.p.c. nie udało się uzyskać – wniosek ten nie mógł zostać uwzględniony. W ocenie Sądu Rejonowego przeprowadzenie w takiej sytuacji dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, przy braku dokumentacji, mając na uwadze zasady ekonomiki procesowej, Sąd uznał za bezcelowe.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku z dnia 12 października 2015 r.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy przewidziana w art. 98 § 1 k.p.c. Powództwo podlegało oddaleniu, w związku z czym całość poniesionych kosztów procesu przysługiwała stronie pozwanej, Sąd zgodnie z złożonym wnioskiem w treści odpowiedzi na pozew w pkt III i IV zasądził koszty niniejszego postępowania dla każdego z pozwanych.

Niezbędne koszty poniesione przez pozwanych w związku z toczącym się postępowaniem zamknęły się w łącznej kwocie 2.970,99 zł (2.400,00 zł – koszty wynagrodzenia radcy prawnego, 17,00 – koszty opłaty skarbowej, 553,99 zł – koszt sporządzenia opinii przez biegłego sądowego). Z tych też względów zasądzono od powoda na rzecz każdego z pozwanych tytułem zwrotu kosztów kwotę 2.970,99 zł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.).

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się strona powodowa, zaskarżając wyrok co do punktu II, III i IV. Apelująca zarzuciła naruszenia prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy poprzez:

1. naruszenie przepisu art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów złożonych wraz z pismem procesowym z dnia 7.04.2015 roku oraz o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego, w sytuacji gdyby ich uwzględnienie nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy a ponadto w sytuacji gdy potrzeba ich powołania wynikła dopiero na etapie po sporządzeniu przez biegłego opinii sądowej;
2. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a przez to naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności i dowodów powołanych przez powoda, tj. postanowienia Komornika Sądowego R. W. z dnia 10.06.2013 r. oraz oświadczenia wierzyciela B. S., sprzeczną z logiką i doświadczeniem życiowym ocenę dowodu w postaci opinii biegłego sądowego, które to naruszenia w konsekwencji doprowadziły do błędnego ustalenia stanu faktycznego, błędnej jego oceny, wyciągnięcie przez Sąd orzekający błędnych wniosków, a w konsekwencji sprzeczność treści wyroku z ustalony w sprawie materiałem dowodowym
3. naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego poprzez obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego jednego pełnomocnika w podwójnej wysokości i na rzecz każdego z pozwanych z osobna.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa oraz o orzeczenie na rzecz powoda o kosztach procesu za obie instancje. Jako wniosek ewentualny powód złożył wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Argumentując wniesione zarzuty powód wskazał, że w piśmie z dnia 7.04.2015 roku stanowiącym zarzuty do opinii biegłego sądowego, zawniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów do niego załączonych w postaci: prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 5.08.2014 roku, wydruku ze strony internetowej www.kaczmarek.pl, wydruku ze strony internetowej www.dlugi.info; wykazu faktur – zaległości wobec B. S., ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 9.01.2011 r. oraz oświadczenia wierzyciela B. S. – na okoliczność istnienia więcej niż jednej wierzytelności wobec S., a tym samym istnienia po stronie pozwanych obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Apelujący wskazał także, że wniósł o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, której podstawą miały być w/w dokumenty oraz dokumentacja księgowa spółki. W ocenie skarżącego Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że dowody te są spóźnione, gdy tymczasem treść opinii biegłego oraz dążenie do wydania prawidłowego orzeczenia w sprawie, w sytuacji gdy Sąd wskazał, że „dostępne dane nie dały podstaw do jednoznacznego udzielenia odpowiedzi na przedstawioną tezę dowodową” powinny skutkować dopuszczeniem dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Powód wskazał także, że potrzeba powołania dowodów pojawiła się dopiero po wydaniu przez biegłego opinii.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zarzucił, że Sąd I instancji pominął bądź dokonał niewłaściwej oceny dowodów przedłożonych przez powoda w postaci pisma Komornika z dnia 10.06.2013 r. w którym wskazano, że dłużna spółka posiadała zadłużenie wobec (...) S.A z tytułu czynszu za najem lokalu. Zdaniem skarżącego z powyższego

pisma wynika także, że wobec dłużnej spółki prowadzone były inne postępowania egzekucyjne przez tego samego komornika pod sygn. akt KM 1063/12. Sąd Rejonowy – w ocenie pozwanego - w ogóle nie wziął tej okoliczności pod uwagę dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Podniósł także, że Sąd nie ocenił dowodów w postaci wykazu faktur – zaległości wobec B. S., ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 9.01.2011 r. oraz oświadczenia wierzyciela B. S. mimo, że wnioski w tym zakresie nie zostały oddalone przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy – zdaniem skarżącego- nie ocenił właściwie dowodu z opinii biegłego, który krytycznie odniósł się do prawidłowości sporządzenia sprawozdań finansowych w spółce, podnosząc że nie odzwierciedlają one rzeczywistego stanu majątkowego i finansowego spółki.

Uzasadniając zarzuty dotyczące rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu apelujący zarzucił, iż w przypadku gdy dwóch pozwanych jest reprezentowanych przez jednego pełnomocnika, to niedopuszczalne jest zasądzenie na rzecz każdego z nich zwrotu całości wynagrodzenia pełnomocnika. Powód wskazał także, iż Sąd błędnie określił wysokość stawki wynagrodzenia pełnomocnika pozwanych, jako że wartość przedmiotu sporu nie przekraczała 10.000 zł w związku z czym stawka wynagrodzenia pełnomocnika powinna wynieść 1200 zł a nie 2400 zł jak przyjął to Sąd.

Pozwani G. C. i B. P. wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda odrębnie na rzecz każdego z pozwanych ad 1 i ad 2 kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego - w niniejszej sprawie Sąd I instancji prawidłowo przeanalizował materiał dowodowy w płaszczyźnie twierdzeń faktycznych zaprezentowanych przez strony, następnie ustalił należycie stan faktyczny sprawy z zachowaniem przepisów o postępowaniu dowodowym i wyczerpująco odniósł się w pisemnych motywach wyroku do spornych kwestii. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są adekwatne do treści zebranego w sprawie materiału dowodowego i z tego powodu, Sąd Okręgowy uznaje je za własne, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przytaczania. Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną zgłoszonego przez powódkę roszczenia jako opartego na treści przepisu art. 299 § 1 k.s.h. oraz stanowisko Sądu pierwszej instancji, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwani G. C. i B. P. wykazali zaistnienie po ich stronie – w myśli art. 299 § 2 k.s.h. przesłanki zwalniającej z odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Sąd Rejonowy uznał, że w czasie pełnienia przez pozwanych G. C. i B. P. funkcji członka zarządu tj. do dnia 11 lutego 2012 roku nie zaistniały okoliczności uzasadniające złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Podkreślić należy, iż nieistnienie podstaw do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu należy traktować na równi ze zgłoszeniem we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości (tak: Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28.02.2008, III CZP 143/07, OSNC 2009/3/38).

Zarzuty apelacji dotyczące niekompletności materiału dowodowego, uzasadniane naruszeniem art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c., które skarżący upatrywał w oddaleniu przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów złożonych wraz z pismem procesowym z dnia 7.04.2015 roku oraz wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego okazały się niezasadne. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż powyższe wnioski dowodowe należy uznać za spóźnione. Wskazane w piśmie procesowym skarżącego z dnia 7.04.2015 roku wnioski dotyczyły : wydruku ze strony internetowej www.kaczmarski.pl, wydruku ze strony internetowej www.dlugi.info; wykazu faktur zaległości wobec B. S., ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 9.01.2011 r. oraz oświadczenia wierzyciela B. S., mających dowodzić istnienia więcej niż jednej wierzytelności wobec dłużnej spółki, a tym samym istnienia po stronie pozwanych w czasie pełnienia przez nich funkcji członków zarządu obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W ocenie Sądu Okręgowego nie można w okolicznościach sprawy – podzielić stanowiska apelującego, iż potrzeba zawnioskowania powyższych dowodów zaistniała dopiero po zapoznaniu się z opinią powołanego w sprawie biegłego sądowego S. M.. W świetle normy art. 207 § 6 k.p.c. treść tej opinii nie może być – wbrew stanowisku apelującego - traktowana jako otwarcie możliwości dowodzenia okoliczności wskazanych w powyższym piśmie procesowym. Strona powodowa nie

wykazała bowiem, że nie miała możliwość powołania i dowodzenia tych okoliczności wcześniej - po zapoznaniu się z odpowiedzią pozwanych na wniesiony pozew z dnia 18 grudnia 2013 roku. Podkreślić należy, iż w odpowiedzi na pozew pozwani G. C. i B. P. wskazywali w sposób jednoznaczny, iż w czasie pełnienia przez nich funkcji w zarządzie (do dnia 12.02.2012) nie zaistniały przesłanki do ogłoszenia upadłości spółki, przedkładając na tę okoliczność dowody. Stanowisko procesowe pozwanych oraz materiał dowodowy - na podstawie, którego biegły sądowy miał sporządzić opinię dotyczącą sytuacji finansowej i majątkowej spółki w okresie, w którym pozwani pełnili funkcje członków zarządu był więc powodowi znany. Mimo zakwestionowania przez powoda w piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2014 roku, zawierającego ustosunkowanie się do odpowiedzi na pozew pozwanych, co do zasady stanowiska pozwanych o braku przesłanek do wystąpienia o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki strona powodowa nie podniosła twierdzeń oraz dowodów podważających stanowisko pozwanych co do dobrej sytuacji finansowej i majątkowej spółki w okresie pełnienia funkcji w zarządzie, które to dowody zgłosiła dopiero w piśmie z dnia 7.04.2015r.

Sąd Okręgowy zauważa, iż apelujący nie wskazał w istocie powodów dla których zgłoszenie wniosków dowodowych z wydruku ze strony internetowej www.kaczmarek.pl, wydruku ze strony internetowej www.dlugi.info; wykazu faktur zaległości wobec B. S., ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 9.01.2011 r. oraz oświadczenia wierzyciela B. S., mających dowodzić istnienia więcej niż jednej wierzytelności wobec dłużnej spółki, a tym samym istnienia po stronie pozwanych w czasie pełnienia przez nich funkcji członków zarządu obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło dopiero w piśmie procesowym z dnia 7.04.2015 roku, po wydaniu przez biegłego sądowego opinii. Powódka nie uprawdopodobniła w konsekwencji, iż nie zgłoszenie powyższych wniosków dowodowych przed wydaniem postanowienia dowodowego w przedmiocie dowodu z opinii biegłego wynikało z przyczyn niezależnych od powoda. Skoro zatem wskazane przez powoda dowody mogły być przedłożone na wcześniejszym etapie postępowania – Sąd Rejonowy zasadnie je pominął.

Niezależnie od uznania wniosków dowodowych strony powodowej zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 7.04.2015 roku za spóźnione, należy wskazać, że załączone do powyższego pisma środki dowodowe nie mogły uznane za dokumenty prywatne (art. 245 k.p.c.). Strona powodowa przedstawiła bowiem wydruki ze stron internetowych firm zajmujących się obrotem wierzytelnościami, kserokopie wykazu faktur oraz oświadczenia B. S. jako osoby mającej posiadać wierzytelności wobec dłużnej spółki. Powyższe wydruki ze stron internetowych, sporządzone w dniu 7.04.2015 r. roku nie zawierają żadnych potwierdzeń, które stanowiłyby o wiarygodności danych w nich zawartych, z ich treści nie wynika przy tym ani data powstania tych wierzytelności ani osoba wierzyciela. Z kolei oświadczenie B. S. wraz wykazem faktur zostało przedłożone jedynie w kserokopii nie potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika procesowego, co nie pozwala na dokonanie oceny tego oświadczenia jako dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c. Podkreślić należy, że ocena tego oświadczenia jako dokumentu prywatnego – zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. - dawałaby podstawy jedynie do przyjęcia, że osoba która podpisała ten dokument złożyła oświadczenie o treści w nim zawartej. Nie korzystałoby ono jednak z waloru prawdziwości, co do wskazanych w nim treści.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego pominięcia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego należy wskazać, że podstawą dla uwzględnienia powyższego wniosku miało być – jak wnioskował to także powód – uzyskanie dodatkowych dokumentów księgowych od spółki. Mimo zobowiązania dłużnej spółki o przedstawienie powyższych dokumentów nie zostały one przedstawione, korespondencja nie została bowiem odebrana przez spółkę, zaś z pisma Komornika sądowego wynikało, że pod adresem siedziby spółki – nie prowadzi ona działalności oraz że nie udało się ustalić innego adresu. Zauważyć należy, iż brak możliwości uzyskania tych dokumentów – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – nie może być interpretowany – jak trafnie przyjął Sąd I instancji - na niekorzyść pozwanych, skoro od 12 lutego 2012 roku nie pełnią oni w spółce funkcji członków zarządu i w związku z powyższym nie mają wpływu na funkcjonowanie spółki.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233§1 k.p.c. skarżąca wywodziła, że naruszenie tego przepisu polega na – nieprawidłowym jej zdaniem – przyjęciu przez Sąd I instancji, iż pozwani skutecznie wykazali w toku postępowania okoliczności zaistnienia po ich stronie przesłanki egzoneracyjnej z art. 299 § 2 k.s.h tj. że fakt nie zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpił nie z ich winy. Zauważyć należy, że skarżąca kwestionowała w tym

względnie ocenę dowodów jaką przeprowadził Sąd Rejonowy, uznając ją za stanowiącą przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów oraz dokonaną bez wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznając, że w okresie pełnienia przez pozwanych funkcji w Zarządzie spółki (do 11.02.2012 roku) nie zaistniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości. Podkreślić należy, że strona pozwana powołała się na konkretne okoliczności, świadczące jej zdaniem o dobrej sytuacji finansowej spółki we wskazanym okresie. Przedłożone przez pozwanych bilanse spółki oraz rachunki zysków i strat (najpóźniejsze datowane na dzień 31.03.2012 r.) wskazywały, że dłużna spółka w okresie, gdy pozwani byli członkami zarządu spółka nie odnotowywała strat. Osiągała znaczne przychody i dysponowała majątkiem trwałym. Z zaświadczeń pochodzących od banków, prowadzących rachunki bankowe spółki wynikało, że spółka posiadała w tym okresie na rachunkach bankowych znaczne środki finansowe. Z przedłożonych dokumentów wynikało, że zgromadzone środki pieniężne w kasie i na rachunkach bankowych łącznie stanowiły kwotę 1.792.638,73 złotych, a zatem znacznie przekraczającą należność określoną w pozwie. Nadto z przedłożonych przez pozwanych zaświadczeń z Urzędu Skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynikało jednoznacznie, że wskazana spółka nie posiadała zaległości w płatnościach podczas sprawowania funkcji członka zarządu przez pozwanych G. C. i B. P..

Również zeznania powołanych świadków w osobie W. W. i M. K., prowadzących księgowość dłużnej spółki potwierdzały, że spółka ta była w dobrej kondycji finansowej i nie posiadała większych zobowiązań, zaś opóźnienia w płatnościach nie przekraczały 30 dni. Z zeznań pozwanego wynikało zaś, że kontrahenci wyrażali zgodę na opóźnienia i przesunięcia terminu płatności zobowiązań. Podkreślić należy, że z zeznań pozwanych wynika, iż w okresie, w którym pełnili funkcję członków zarządu zobowiązania spółki były regulowane na bieżąco. Pozwani podali także, że w czasie sprawowania przez nich funkcji nie były prowadzone działania windykacyjne w stosunku do spółki, przeciwko spółce nie zostały wszczęte również postępowania sądowe.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżącego, iż Sąd I instancji pominął – dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego – wskazane przez biegłego wątpliwości co do prawidłowości sporządzanych przez biuro rachunkowe spółki sprawozdań finansowych z uwagi na brak pełnej sprawozdawczości spółki oraz z uwagi na wskazywany przez biuro tryb sporządzania sprawozdań (w oparciu o przedstawiane przez spółkę dokumenty, przy braku m.in. pełnej wiedzy na temat operacji gospodarczych, ściągłości należności). Biegły wskazując na powyższe okoliczności stwierdził bowiem, że wprawdzie nie można jednoznacznie stwierdzić, czy zaistniał wobec spółki w okresie pełnienia przez pozwanych funkcji członków zarządu stan niewypłacalności, ale jednocześnie stwierdził, że jeżeli nawet zaistniał to „w oparciu o dostępne dane z dużym prawdopodobieństwem można uznać, że nie był to stan trwały a przejściowy”.

Podkreślić należy, iż w orzeczeniu z dnia 19 stycznia 2011 roku, w sprawie V CSK 211/10 oceniając zaistnienie podstaw do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości - Sąd Najwyższy wskazał, że przewidziana w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze niewypłacalność dłużnika zachodzi dopiero wtedy, gdy dłużnik z braku środków przez dłuższy czas nie wykonuje części lub całości swoich wymaganych zobowiązań. Taka okoliczność nie wynikała ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaś twierdzenia pozwanych o dobrej sytuacji finansowej spółki do chwili odwołania ich z pełnionych funkcji - potwierdzały dowody pochodzące od organów podatkowych czy też banków prowadzących rachunki bankowe spółki.

Stanowiska Sądu I instancji, iż w okresie pełnienia przez pozwanych funkcji członków zarządu nie zaistniała – w świetle materiału procesowego sprawy - sytuacja uzasadniająca złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki nie podważa powoływany przez apelującego dowód w postaci pisma Komornika Sądowego z dnia 28.06.2013 r. W piśmie tym wskazano, że dłużna spółka posiadała zadłużenie wobec (...) S.A z tytułu czynszu za najem lokalu, jednak nie wynika z niego kiedy to zadłużenie powstało (w szczególności, czy w okresie pełnienia przez pozwanych funkcji członków zarządu). Skarżący pomija także, iż z powyższego pisma wynika, że wynajmujący (...) S.A rozwiązał ze spółką umowę najmu z końcem sierpnia 2012 (a więc już po odwołaniu pozwanych z Zarządu spółki) ale także, że dłużna spółka opłacała wcześniejsze raty z tytułu czynszu najmu z rachunku bankowego w (...) S.A.

Podobnie, wskazanie przez Komornika Sądowego w powyższym piśmie sygnatury innego prowadzonego postępowania komorniczego KM 1063/12 (późniejszego od sygnatury postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku Syndyka – KM 911/12) nie przesądza – wobec braku innych dowodów w tym zakresie – o zaistnieniu w okresie pełnienia przez pozwanych funkcji członków zarządu - przesłanek do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Zarzut dokonania w tym zakresie wadliwych ustaleń faktycznych nie może być w konsekwencji uznany za zasadny.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności i rozważania, w ocenie Sądu odwoławczego trafnie Sąd I instancji uznał, iż pozwani G. C. i B. P. wykazali, że w okresie sprawowania funkcji członków zarządu nie zaistniały okoliczności uzasadniające złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki.

Również rozstrzygnięcie o kosztach procesu należy uznać za prawidłowe.

Prawidłowo przyjął bowiem Sąd I instancji, iż w sytuacji gdy pozwanych reprezentował jeden pełnomocnik koszty procesu powinny być zasądzone oddzielnie dla każdego z pozwanych. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), a zatem sąd rozstrzyga i kosztach należnych stronie, w tym przypadku odrębnie w stosunku do każdego z pozwanych. Za niezasadny należy uznać także zarzut błędnego określenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika z uwagi na wartość przedmiotu sporu w sprawie. Wbrew stanowisku skarżącego wartość przedmiotu sporu przekraczała 10.000 zł, bowiem pismem z dnia 30 stycznia 2014 roku powód rozszerzył pierwotne żądanie pozwu (9.365,54 zł) o kwotę 1.518,14 zł. W związku z powyższym prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 rok, poz.490 ze zm.). w wysokości stawki minimalnej – 2400 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że apelacja powoda została oddalona w całości, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu kosztami postępowania poniesionymi przez każdego z pozwanych, obciążony został w całości powód. Przyznana pozwany kwota w wysokości po 600 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika, w wysokości adekwatnej do wartości przedmiotu zaskarżenia, ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 rok, poz.490 ze zm.).

SSO A. B. SSO P. S. SR del. A. G.